

Denis Merdžić

Pred nama nastupaju dva zalaska sunca,
Sjenke na zemlji su još uvijek jasne i žive
Ali, sa njima blijedimo ti i ja, naša dva srca,
Blijedi naših kostiju prah i iz njega prastaro ime

Ta sav mučni vijek nama je dat
Oporost ljeta i oporost zime
Zato je Damask moj stariji brat
A Homs je igra neparne rime

Pred nama nastupaju dva izlaska sunca
Sjenke na zemlji su jasne i žive
No, da li je Adam mrtav u nama,
ili se mi svi mrtvimo njime?

Neka bude očuvan tvoj plemeniti duh
Poput ovog teškog zakona na našim grudima
Poput sile ustrojstva protoka vremena

I neka je slobodna tvoja plemenita duša
Poput prava zla da bude u ljudima
Poput stroge odredbe jalovosti sjemena
Gordost tvoja neka je iskrena
Jer koliko ih je samo prokljalo?
Koliko je zločinaca progledalo?
I neka je slobodna tvoja plemenita duša

Poput sile ustrojstva protoka vremena
Poput teške pravde u našim rukama
Neka je očuvan tvoj plemeniti duh

Vjerujući tumaraju svetom
Nađe se poneki
Ima ih, eto

A lutamo ja i ti
Kud su hodili pijani
Hodočasnici

Sretnemo se, slučajno,
Ispred horizonta
K'o pokajnici s prve linije fronta

Ali linija ova, obmana je samo
Jer ti i ja, ravni smo
Odavno

Eto, dovde je došlo
Ja poput Jova ogrez'o u bijedi
Čekam
Na grobovima dragih
Na grobove dragih

Molim te tvojim slavnim imenom
A ono, što jest jest,
Svud po ovim knjigama piše
Da prostiraše i nebesa i zemlju

Svrstaj me u ove bijednike
Daleko od svijeta a tebi bliske

Samo ne međ' ovu fukaru
Što ne zna ni šta da traži
Ni šta će od pohlepe više

Pa eto, dovde je došlo
Kad poput Jova ogrez'o u bijedi
Čekam
Na grobovima dragih
Na grobove drage

Na obodu moga uma

Na obodu moga uma
Mrkla noć prizivaše strepnju
I ja se, lupež, otisnuh tuda
Na svoju korist i svoju štetu

Pred kraj puta, gdje misli je rub
Čuh glasove smrti vjesnika
Jedan me pita, ohol i grub,
Zar ovo je um pjesnika?

A nisam izgubio razum

Prazan pogled je odraz praznoga svijeta
A ti ne mari za prazan pogled
Nego pogledaj prepun bezdan
U središtu mojih prsa
Vidjet ćeš da sam nad bezdanom raspet
I da raspeće ovo visi o tankoj niti
O kako bi to veličanstven pad bio!
Pa zašto da zapomažem kada je patnja
Kovitlac divnih snova?
Zašto da zapomažem kada je u patnju
Jedno divno prisustvo?

I obodu mojih sjena
Ja prinesoh svijeću malu
Nadajuć' se ona plijeni
Dovoljno u grobnom sramu

A nisam izgubio razum

To se u meni miješaju
I književni rodovi
I narodi
I religije
Raskršće sam stotinu svjetova!
A ti u meni vidiš samo puko raspeće
Pa čija je onda duša prazna?
Čiji je pogled podložan glupostima?